

תת"ע (עכו) 6156-10-22 - פאיז נסרה נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 6156-10-22 - פאיז נסרה נ' מדינת ישראל שלום עכו

תת"ע (עכו) 6156-10-22

פאיז נסרה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[12.11.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ").

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 14.12.2022 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 15.10.2024.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שענייניי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

תחילה יודגש כי הבקשה הוגשה בחריגה משמעותית מסד הזמנים הקבוע בחוק כאשר די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף. בעניין זה ראה קביעותיו של בית המשפט העליון ברע"פ 7714/23 מדינת ישראל נ' מוטי אונגר (ניתן ביום 09.11.2023) לפיהם שיהיו לבד יכול להוות טעם מספיק לדחיה הבקשה להארכת מועד להישפט (כוחם של הדברים יפה גם בענייננו).

המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לדיון אשר התקיים ביום 14.12.2022, ועל כן לא היה מקום לשפוט אותו בהעדר, בצד האמור אישר המבקש כי אכן קיבל זימון לידיו לדיון אשר היה אמור להתקיים ביום 16.09.2022. המבקש לא טען כי התייצב לדיון ביום 16.09.2022. אם המבקש היה מתייצב מאחר וזמן כדן, אזי היה בהכרח מגלה כי הדיון נדחה ליום 14.12.2022.

יתירה מזו, מקום שהמבקש קיבל לידיו הזמנה לדיון, חובה היה עליו לעקוב אחר מועד הדיון ולא יעלה על הדעת כי בחלוף כשנתיים ממועד קבלת ההזמנה לדיון, המבקש לא יניד עפעף ולא יטרח לערוך בירור כלשהו, ולו מינורי ביותר, כדי לברר מה עלה בגורל התיק.

זאת ועוד, נקבע זה מכבר בפסיקה כי ניתן לשפוט אדם בהעדר בהסתמך על אישור מסירה לדיון קודם; ראה לעניין זה עפ"ת 35244-01-24 טל אבירם נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי:

"בהעדר התייצבות המערער לדיון שהתקיים, בית המשפט קמא רשאי לדון אותו בהעדרו. לעניין זה אין נפקות אם הכרעת בית המשפט קמא תינתן בדיון אליו המערער לא התייצב, או במועד מאוחר יותר".

אני רואה לנכון להפנות גם לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך".

באשר לעילת עיוות הדיון, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו. המבקש העלתה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה אולם לא פירט כלל את כפירתה. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. אציין כי גזר הדיון אשר הושת על המבקש היה ראוי ומאוזן בנסיבות העניין.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

יתנה היום, י"א חשוון תשפ"ה, 12 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.